ZDENKA LONGEVIĆ

LIRSKI FRAGMENTI

14962
I. 37.

ZDENKA JUŠIĆ-SEUNIK

LIRSKI FRAGMENTI

ZAGREB 1940.

IZDANJE KNJIŽARE VASIĆ I HORVAT, ZAGREB

TISAK
ZAKLADE TISKARE
NARODNIH NOVINA
ZAGREB

STARI SAT

Svi se šumovi dana izgubiše u daljini. Noć je uza me. Dobro je otvoriti oči kad spavaju sve stvari i samo stari sat bdije.

Na njegovim sam kazaljkama nekad promatrala, kako se kreću minute dostojanstveno i polako, a kasnije sam pogledavala sa strepnjom, kako se ludo žure.

Otkucava vrijeme i ne brine se, što čovjek čini s vremenom, ni što vrijeme čini s čovjekom.

Isti je njegov glas kao nekad i kao svaki puta kad ga čujem, a ipak ono, što sam bila više nisam i što sam sada, kako ću još dugo biti?

LJETO

Ljeto je bujna žena na počivaljci žita i svježe pokošenih trava, s makom na grudima i u dugoj kosi. Ljeto je raskošni zagrljaj sunca i zemlje, u kojem dugi sunčevi poljupci piju vreli dah zemljinih njedara.
Traje svečanost velike gozbe, za koju je donijela zemlja darove, i dok bujna žena drijemljivih kretnja leži na svoj počivaljci, šume kose, plešu rojevi mušica u usijanom zraku, a zrikavci pomamno pjevaju u kratkoj noći.
Ljeto zove. Taj snažni zov cvate u srcu, i ono mu se odazivlje i polazi na put na krilima bržim od krila aviona. Ljeti dočekuje čežnja vlakove na kolodvoru i brodove na pristaništima i putuje neznanim kolosjecima i po morskoj pučini. Čežnja razmiče tijesne zidove stana i ne premišlja gdje će zastati, već se ljulja kao barka ili kao bor i svira melodiju tog šuma morskog vala ili grane kroz koju diše vjetar.
Ljeto je žar zrenja s dalekom slutnjom prvoga žutog lista i svršetka svečane gozbe. Još traje raskošni zagrljaj sunca i zemlje i zrikavaca pomamni pjev.

ZAPIS

Gledam te i znam: to lice bilo mi je nekad drago, te oči kao sunca dva.
Sad si blizu, a sve tvoje postalo je strano i što je bilo, ko zvijezda je palo i nestalo za me.
Umrla je radost, ali nema već ni patnje. U srcu je tiho. Zar je sve već tako davno?

BOLESNIK

U ljetnom žaru gore podnevni sati.
Ostaviše pred sobom bolesnika, zvonjavu zvona i žamor grada, pa tiho, na prstima, prilaze krevetu, na kojem on spava.
Znoj mu rosi čelo, obrazi se rumene, on se u snu smiješi, mirno i sretno.
Taj bolesnik je obijesni dječak, što jaše konja na livadi, a grimiz sunčana zlata pada po njima.
Bolesnik je vedar putnik, što dočekuje milu djevojku da zagrljen s njom otplovi na oblaku ususret daljinama bez kraja.
Plove i zidovi sobe, otvaraju se sunčana vrata, rasplinjuju se neprijazna lica i ružne stvari.
On ide kao da leti — ide i pjeva, a radost pali krijesove na najvišem brdu i cvijeće cvate.
Podnevni sati. Bolesnik spava.
Kad se probudi, sjesti će u krevetu i dugo će slušati, hoće li drago biće doći i njega zovnuti.
Raspeti će se duša između nade i očaja, mladić će u crno krilo šutnje umornu glavu položiti.

PJESMA NEROĐENOM DJETETU

U srcu si mi raslo čedo voljeno i drago i bili smo uvijek jedno u svijetu i među ljudima stranim.
Tvoje su oči tople kao pogled, koji mi te dade, a tvoj glas zvoni zvukom dragosti i sreće.
Pričala sam ti, čedo, priče, koje nikad drugima ne rekoh i ti si bilo uza me i onda, kad odoše svi i kad sam ostala sama.
A nitko te nikad vidio nije i nitko ne zna da rasteš samo za me. Nitko ne zna, da ćeš već skoro biti veliko i razumjeti sve više i čude se, što se osmjehujem tiho, misleći na te.

Čini se groteskno, a ipak nije: dok bezumni užas rata juri svijetom i dok raste panika pred svakim glasom o novom nekom zlu, ima misli što u dubokoj, postojanoj čežnji malu, tihu kuću grade.

Negdje jure avioni, što siju smrt, a ta misao gleda tek mirni lijet ptica nad krovom takvoga dragog i voljenog doma — negdje je zemlja natopljena krvlju, a misao zna za rast cvijeća i nestašnu igru leptira u vrtu kraj kuće i sluša zuj kukaca u travi. Truse se bijele i ružičaste latice sa voćaka, miriše rascvjetani glog u živici, i u srcu je glasniji tihi mrmor vode u potoku od razularene vike pobješnjelih glasova. Sunča se misao oslobođena služenja i strave i otkinuta s lanca, na koji je okiva bijeda — sunča se, širi i puni vedrim krajolicima s propupalim krošnjama i s bistrim nebom visoko nad sobom. Diže se kuća koju gradi sanja i dovoljno je prostrana da obuhvati svu radost duše i svu tugu — diže se kao utvrda protiv zloće svijeta i kroz njena vrata ne šulja se korak stranca i ne kradu se sjene.

Kad je misao srebrno zvono nad tihim krajem, kojim prolazi naš korak, jednostavna se radost razlijeva nad srcem, što dršće u zanosu i u šutnji. Progonjen poput zvjerke, čovjek je željan blagog smirenja, zaplašen nesrećom sanja o sigurnosti i tišini. Dugo je vrijeme što lutamo — htjeli bismo se odmoriti. Dugo je vrijeme što selimo — htjeli bismo naći kuću, iz koje nas ne će protjerati. Davno, davno bili smo djeca, čije su

suze ishlapile kao rosa, a smijeh lepršao poput ptičjeg krila, prije nego što ga prostrijeliše u letu. Onda su nam govorili, da ima kuća sva od zlata do koje vode puti preko mora, gora i ravni. A mi putujemo već dugo, još daljine ne postadoše manje — mi gradimo mnoge kuće, a ne sagradismo pravu i tuđa nam buka razbija san i goni nas dalje.

Negdje se ljudi napadaju i razaraju do čega stignu — negdje pate bez smisla i propadaju umjesto da žive, a ipak još ima misli bijelih i dragih, što u dubokoj čežnji malu, tihu kuću grade.

PISMO O SUSJEDI S MOGA SPRATA

Moja susjeda je žena čudna i plaha i uvijek se nekuda žuri. Ona se rijetko smije, ma da je još mlada, nekad pjeva u sobi, a češće plače.
Moja je susjeda žena blijeda lica i očiju tamnih, bez sjaja.
Katkad je vidim kako ide uza zid kuće po strani od svih drugih, kao da se plaši. Govore o njoj da neku tajnu skriva i zato valjda, kad se pozdravimo, zadršće.
Jednom smo je sreli u društvu nekog stranca, poslije je pobjegla od njega trkom. Čuli smo, da je među njima jedna uspomena stara. Bit će da se davni bol sledio u njenu muku.
Htjeli smo da čujemo još više, (jučer je u veži milovala tuđe dijete), ali ona, čudna žena, šuti i ugiba se svakom.

U POHODE SEBI

Tako smo rijetko gosti samih sebe — tako rijetko dolazimo u pohode sami sebi.
Kad dolazimo drugima, koliko je puta naša prisutnost od male ili nikakove vrijednosti — koliko je vremena odnijelo u svom žurnom toku naše i tuđe misli o stranim ljudima i o suvišnim stvarima i koliko je riječi zasulo prostor između nas i drugih — riječi praznih, izgubljenih!
Dan je često kratak i žuri s odlaskom i često se stotine zovova, i mrskih i dragih, o dušu odbijaju, pa da nam je stotinu očiju, jedva da bismo sve vidjeli, što bismo željeli ugledati, i da letjeti možemo, jedva da bismo svuda dospjeli, kamo bismo stići željeli.
Mnogo puta jurimo kao po nekoj ludoj hajci u žurbi bezglavoj — mnogo puta dijele naše vrijeme nas ne pitajući i kidaju od nas, što misle da njima treba pripasti.
Mi se ponajviše i smijemo smijehom drugih i tužimo s njihovim tužbama — mi ponajviše šutke s tuđim koracima u korak polazimo.
Često je u našoj sobi mrak, dok u nekoj tuđoj kući svijetlo palimo — često kad se vraćamo, hladnoća nas dočeka i pustoš zuri u nas praznim očima.
A ima takvih dana, kad bolno poželimo zaključati sva vrata i ne čuti, kako stranci zvone i šakom udaraju.
Ima dana, kad bismo sve zastore na prozorima spustili, da od vanjskog svijeta ništa ne vidimo i sve spone slomili, što su nas uz tuđinca i uz suvišnosti zarobile.

To su dani, kad bismo tako rado došli k sebi u pohode. A razgovor sa sobom bio bi drugačiji, nego što su svi razgovori koje u svijetu vodimo, oči bi oštrije gledale, nego što su ikoga drugoga vidjele, duša bi čula, što glas drugoga nama ne odaje. Ne bi bilo lako sva vela odmaknuti i sve iluzije na tezulji istine odvagnuti. Ne bi bilo lako otkinuti se od dragih varki i utjeha, od pouzdanja u druge i u sebe, od sanje, što je srce zagrijala, a životom zbilje živjeti ne može.
Gosti samih sebe o svojem značenju govore manje. Oni su skromni i — tihi.

U SNU

Noćas sam opet zaboravila svoje ime, a netko je skinuo s mene sve što me tišti. Noćas je opet odahnula duša od svijesti dnevnih briga i mučnih strepnja.
Prolazila sam svijetom, u kojem ljudi nisu jedan drugom strani. Putovala sam, tko bi znao kamo, bez bola i težine.
Noćas sam sretala prijatelje mile i djecu što mi povjerljivo pružahu ruke. Noćas bila sam mala i dobra kao davno prije
U potoku se smijalo mjesečevo lice, oblo i rumeno kao na slici djetinjih mi dana — u granama posakrile se zvijezde kao igračke neke, igračke drage i lijepe.
U snu mi netko čašu dade, iskrilo se u njoj sunčano zlato. Zaboravivši svoje ime putovala sam tako, bez bola i težine, tko bi znao kamo.

RAZROVANI PUTOVI

Čini mi se katkad, da prelazim izrovanim putovima, preko iskopanih šančeva i mimo utvrda, iza kojih netko vreba u zasjedi. Čini mi se, katkad, da se pod svakim mojim korakom krije ponor zastrt, da ga ne vidim.

Ljudi su iskopali šančeve između sebe i ispunili ih nepovjerenjem i lukavštinom, i sagradili su utvrde, da se brane jedni od drugih.

Neki put razabirem, kako su zloba i pakost izrovale naše putove, te posrćemo idući. Bude tako, te razabirem koliko je bodljika spremnih da izrane dušu i da pokidaju njenu sanju, drhtavu i tanku.

Pitam se katkad, zašto ljudi zagorčuju sebe i druge i zašto stvaraju duboke ponore jada i mržnje?

Pitam se iz kakvih se izvora, što nikada ne presahnjuju, rađa bijes i zloba?

Ide čovjek s toplim srcem, a netko ga dočekuje s psovkom i s rugom. Korača čovjek ponesen zanosom i povjerenjem, a drugi mu ne da naprijed i ispriječio mu se na putu.

Jednome je dobro, drugi se brine, kako da mu zatruje to dobro i da žalcem žući oskvrne ljepotu. Umjesto formule mira, toliki nose izazov na borbu i umjesto da nađu pravu riječ, čudesni ključ do skrovišta srca, oni traže kako bi drugome zamračili svijetlo.

Tko da mi objasni, odakle ta crna strahota?

Naš brat sjedi uz rub ceste, naslonio je glavu na drvo, pa grca bez riječi i plače bez suza. Posrnuo je na putu,

uvrijedili su ga, a ne zna da se brani Riječi su prošle, ali zastao je trag i taj boli. Tko će da ga izbriše iz njegova srca? Zar ljudi, sunce, ili — moja bespomoćna tuga?

SVAKOG DANA...

Krećemo istim putem i uvijek u isti sat.
Za istim stolom sagibamo glave, a
napolju cvate dan.

Jutro se nagiba na naš prozor,
zabranjeno je slušati mu glas.
Služiti treba, a pisati pjesme
tek kriomice, kao tat.

Sanjamo slobodu, o, ulica je široka,
po njoj korača i glad.
— Idite samo! — ruga se netko,
no dok ste ovdje — tu vladam ja!

U isti sat, istim putem...
Zaboravimo naš topli san!
Novo ništa ne će doći — bijeda je
stala na naš prag.

MOLITVA JEDNE ŽENE, DA BUDE MIR

Bože, ja ne znam, kako bi trebalo da ti kažem, da mnogo trpim zbog zla u svijetu. Ja ne znam, hoćeš li čuti moj glas, jer je velika vika i mene je strah.
Moj muž još ima posla i nosi nam kući kruha — moj sin još mirno u kolijevci spava i kad ga poljubim, u snu se nasmije sretno.
Ali u novinama pišu, (moj muž to čuje i priča mi kad kući dođe) da je nesreća drugdje i da je rat u svijetu.
On mi priča — o, kakve su to strahote! — da ljudi napadaju jedni druge i da se njihovi domovi ruše.
Ja sam žena iz puka i nisam učila škole, pa ne znam, zašto se ratovi vode i kakvoj se sreći nadaju poslije, no meni je teško kad pomislim na suze, što s krvlju svijetom teku.
I ja ti se molim, Bože, u ime svih onih žena, kojima odvedoše muža ili brata — ja ti se molim u ime svih onih majki, kojima ubijaju djecu.
Pomozi im, Bože, i mir vrati, ti koji si jak i dobar!
Zbog tolike bijede trpim mnogo, zato mi oprosti, što ne umijem govoriti lijepo!

PJESMA SAMOĆI

To je čas ozbiljan i svečan.
Skinuli smo haljine, koje su nam navukli, zaboravili smo tekst, koji su nas naučili. Postali smo svoji bez zavirivanja tuđe radoznale misli — našli smo se ipak — sami sa sobom.
Izašli smo iz posla, iz gostionice ili iz doma, rastali smo se s drugom ili izljubili s nekim milim, pobjegli smo od neprijatelja, koji nas je grizao u pakosti i mržnji. Još u prošlom času stiskali smo nečiju ruku, pjevali tuđu pjesmu, govorili i slušali druge.
A sad — duboka kao more leži samoća, u kojoj su svi vali samo oni koje diže i burka naša duša i daleko je, što je inače blisko i strano nam je, što je bilo uz nas — drago ili mrsko.
Da, negdje smo se sreli: mi i oni drugi, koje još mutno vidimo kako se kreću — sjećamo se, da smo tumarali zajedno rame uz rame, no sad je svatko sam iza visokih zaklona, svi su prozori tamni kao slijepe oči, sva su vrata brižno zaključana i sve su riječi pale mimo nas i ostale bez odjeka u šutnji.
Zašli smo u noć, koja je prekrila fasade svih kuća i sva obličja stvari i gdje ničija sjena ne prati naš korak. Našli smo se u prostoru, u kojem je tako tiho, te jasno čujemo kako nam udara srce. Mi smo u ulici do koje vodi put sred labirinta mnogih putova — mi smo u ulici najtišoj.
Draga, tiha ulica! Prolazimo njome i osjećamo sigurnost da ovamo nitko osim nas ne stiže i da ćemo ovdje sresti samo jednoga — naše Ja, koje čitavu ulicu ispunjavam sobom, stoji iza svih prozora i stanuje u svim kućama.
Taj jedini stanovnik i gospodar ulice nada se našem dolasku i čeka nas, makar da katkad i zakasnimo, ponire u dubinu naše sreće i jada, važe svaki naš uspjeh i pad.
U tihoj ulici traje ozbiljan i svečan čas.

OPET MLADOST

Opet se na našem putu prosuše topli dozivi, mila obećanja i dah proljetni.
Tad je prosjao pogled u radosti i srce se iz tišine prenulo.
Trebalo je da se ugnu sjene kuda prolazimo, da izblijedi svaki odraz minuloga i da polete misli vedre i lake u nova svitanja.
Tako je vedar i zanosan zvao taj čas na pragu novoga, dok nije zamišljeni osmijeh prošloga dana stupio pred nas i pošao s nama.
Zar nam se tek prisnila mladost sa sunčanim rubom oko svih nada, sa stazama čistim i proljetnim dahom?

PJESNIK

Široki trak svijetla pao je na stazu uvijenu u mrak — to si ti stupio na nju.
Povukoše se sutoni, kao da uzmiču pred zapovijedi nekoga, a tu zapovijed nitko nije čuo.
Tišina je progovorila i ponijela i šum tvojih koraka i zvuk tvoga glasa. Primila je u sebe ritam tvojih kretnja i tvoje krvi i uzbudljivi dah tvoje duše.

— Zašto me gledaju s nepovjerenjem? — upitao si.
— Živim u blizini svih tih ljudi i stvari i mnogo sam puta već prošao tom stazom. Zašto mi se čini da svaki put prolazim potpuno sam, kao da na daleko nikoga nema i samo ću svoju sjenu sresti?

Svijetlo je sve šire oko tebe i sve je puno tvoga glasa. Raste tvoj lik na samotnoj stazi, dolazi sve bliže i umanjuje daljine među nama.
Još malo prije tišina je zanijemila nad glasom, što je zlobno kriještao i kleo. Mrak je sakrio nečije lice, ružno od pakosti i gnjeva. Ti se ne varaš: doista nikoga nema na toj stazi.
Ovo je duga noć, u kojoj traju sni o utvarama muke i straha.

— Teško je ovo vrijeme — čujem te gdje govoriš, kao da čitaš moju misao. — Jučer sam vidio nečije oči, bile su hladne i strane.
Prisluhnuo sam riječima nekoga, što ih je raznio vjetar u isto takvoj noći, kao što je ova sada.

Tražio sam srce, a dirnuo me hlad metala. Govorile su riječi o tečaju na burzi, o zlatu i o tanku.

Ti ideš sagnute glave i tražiš tragove, što su ih ostavile tuđe stope.
Govoriš i dozivaš skrivene glasove onih, što rasuše ovdje smijeh ili jauk.
Nad tvojom glavom lepršа zastava stiha.
Umotao bi u nju sve, koji vjeruju u sunce poslije ove noći.
Sad znam odakle to svijetlo i zašto zvoni tvoj glas, koji zove.

ŽALBA

Da mogu nekoga sresti, koji bi znao, što je bilo i što je davnom šutnjom prekriveno!
Kad bih mogla naći čovjeka bliskog, kao brata po krvi i po srcu, koji bi u dušu zagledao tiho i kojega se plašila ne bih!
O, bilo bi dobro znati, da ima netko, koji bi slutio krvave pute, što vode do krivnje, o kojoj nam spremno tuđi zakon sudi.
Ali daleki su ljudi, što znaju tek sebe i ne mogu im prići. Njima da govorim, bilo bi uzalud: s prazninom sudarile bi se riječi.

FRAGMENTI JEDNOGA DANA

I.

Dok svijetlo jutra klizi na uzglavlju snena čovjeka i novi se dan nagiba kroz prozor vedar ili uplakan, san postaje lakši i sve se više rasplinjuje. Svijetlo bode i kroz spuštene vjeđe, lađa snova vraća se u luku sa svog noćnog puta. Opet se dovršilo jedno krstarenje u drugom kraju, opet čvrsti konopi pritežu brod na njegovo pristanište, a putnik otvara oči, što su gledale jednu drugu zemlju i još su pune toga čudesnog svijeta, iz kojega dolazi.

Na početku dana misao je još laka i slutnja snage smiono se penje na najstrmije visove. U tim satima pjesnik nosi u duši pjesmu kao čežnju i kao ranu što peče — u jutro drhti želja za slobodom rada i kretnji i gori u krvi i diše u svakom dahu.

A legije kreću ulicama, da u radionicama i tvornicama, u dućanima i uredima izgube svoje ime i postanu dijelom nekoga ogromnog stroja, koji pripravan čeka. Legije idu po asfaltu grada, tiho i u istom ritmu kretnja kao njihaljka sata, njihove su glave pognute čaške cvijeta, njihova se ramena kao grane stabala uspravljaju i sagiblju. Idu, i kad ne bi vidjeli kamo idu, ne bi zalutali, i kad bi ih netko pozvao da stanu, tek bi rijetki među njima zastali. Velike sanje sišle su u uski okvir dana i stisnule se teško dišući — mnoga je žudnja maslačak, kojemu je odrubljena glava čim je dašak zapuhnuo. Pomalo blijedi u očima slika drugih krajobraza i misao na čudo sreće gasne

u smiješku, koji ispitljivo roni u sebe. Negdje plače dijete, u nekim su kućama još spušteni zastori, drugdje netko broji novac, bijedni sitniš iz muke iskovan. Zvone tramvaji, oprani pločnici strpljivo nose sve te korake, na uglu netko poslije probdivene noći sam sa sobom razgovora i trese glavom i čudi se svima i sebi. Ima jutra već toplih od skore žege i onih zasanjanih u zimskoj bjelini. Ima ih punih radosti, ali i sivih i tužnih. No svako je još čisto i blagom sanjom umiveno.

II.

Kad boje neba počinju da se gase, a svjetiljke se pale na ulicama, dan je iz jutarnjeg klijanja dozrio u nekoj novoj spoznaji, u nekom novom naporu i otežao u umornosti.

Nekome je dan donio radost, drugome muku — mnogi su vukli zapreg tko zna kakvih i čijih interesa i znojili se, mrmljali ili šutjeli mukom. Netko je stvarao, drugome se rušilo — jedan je sjao, a njegovu je bratu bio taj dan blijed i bez zvuka.

Kad modrina prekrije rumenilo oblaka ili kad se namršteno nebo još više smrkne i potamni, možda se nečiji pogled diže sa zemlje po kojoj se vukao, možda nečija duša preko mreže telefonskih i telegrafskih žica, radio antena, tramvajskih lira, neboderskih krovova i tornjeva traži tišinu.

Asfalt se lijepi uz noge, zvučnici prenose vijesti i gla-

zbu, pune se lokali i kinematografi, a daleko od svih tih blokova kamena i opeka što tvore grad, spavaju već ptice u krošnjama šume — daleko od svijetala ovih ulica ima plavih sutona nad širokim ravnima i nad bregovima umotanim u koprene magla. O, daleko negdje ima mirisa zemlje iskonskog i zdravog — ima vraćanja u sebe i pripadanja sebi.

Sa padanjem sutona novine kao jato crnih ptica prekriju ulice i počinja da grakću u večer o ratu i o katastrofama, o klanju i o krvi na globu. Crne ptice lepeću krilima, zadiru oštrim pandžama i kljunom u nečije srce. Grakću ptice u ruglu: zar život ima i višu cijenu — zar je čovjek zaboravio na vrijednost i na ljepotu?

III.

A zatim večer. Miruje rad i između bučne svijesti i napregnute pažnje i sna noći još je most, uzak i kratak, po kojem ide čovjek.

Pod mostom polako teče rijeka, u kojoj je svaki prošli dan novi pritok i svi se ti pritoci stapaju u zajedničkom toku, svi se posebni virovi sastaju u zajedničkom vrtlogu i svi pojedinačni šumovi tvore jedan šum.

Teče rijeka redovito i jednolično, a čovjek sluša to proticanje, prima uhom mrmor vode i zuri u mračnu i tajanstvenu dubinu. Sve te nebrojene kapi bile su zanosi i suze, uspjesi i porazi. Sve to, što se pretočilo

u rijeku i primilo zajedničko ime i tok ranije je vrilo u srcu, dizalo se u valovima i udaralo o brane iskustva, razbora i zakona društva. Sva velika i sitna nadanja, sve osnove dovršene i nedovršene, ljubav i mržnja, sreća i bol, sve se slijeva u široku mirnu rijeku, nad kojom čovjek korača po mostu. Ide lagano, događaji nemaju težine, nemir se stišava, njegova svijest gubi jasne i oštre linije opažanja, obrisi stvari postaju mekši, a pogledi ljudi bolji. Na drugoj je strani obale kuća, koja će čitavu noć čuvati san čovjeku, dok će rijeka šumiti pod prozorom i jedna će zvijezda svjetlucati nad krovom.

JEDNOM ĆE PROĆI...

Jednom će proći nemir i žurba što je sada.
Jednom će dan biti kraći, a noć duga.
Polako će utihnuti moje glasne težnje (drugoga one će boljeti dalje).
Polako će klonuti hrabrost i snaga, i ne će me zvati novi signali.
Jednom će utihnuti nemir duše — davno će biti što danas još hoću.
Sve što je mladost nekada srela, živjet će tek kao slika — draga i daleka.

TIHI ČOVJEK

Ja sam kao vlat trave na livadi, kao list u jednoj stoljetnoj krošnji. Ja sam čovjek sa srcem, koje je od svih i ničije i lako kao ptica i mnogoput teško kao kamen. Meni se mnogi smiju, a meni je tolikih žao i znam da mnogi u strahu srljaju ludo i pred zatvorena vrata.
Moji drugovi ne slušaju, kad im pričam o nečem lijepom i govore prezrivo o meni i o sebi — oni grle djevojke o kojima ja sanjam i razmahuju se kao da im je svuda tijesno. Mnogi od njih nosi u ruci bodež i juri s njim, a da ne zna protiv koga ni kamo — mnoge od njih sile da mrze, a ne vele im zašto.
Ja sjedim uz jezero i pričam nekome, (ako ipak slučajno stane uza me) kako se jutros rađao dan i kako pupaju grane — pričam kako bih volio da se nigdje ne lije krv i da nigdje ne umire čovjek glupo i jadno.
I govorim da sam kao list u jednoj stoljetnoj krošnji ili kao vlat trave.

PRAVDA

Molitve je zovu, a kletva pada, jer je nema.
Duša je prosi, a nemoćna šaka prijeti.
Hoće li na žednu usnu njena kap pasti —
na vrelu muku, što davi i što peče?
Pravda — klik tisuća, milijuna,
vapaj jadnih i zastava borbe.
Ko dragulj blista u daljini, a oči
suze od njezina sjaja.

Gdje je, kad je traže sa dna ljudskih jama?
Gdje je, kad za njom viču sa ruba nekog pakla?
Kroz čitav život traje za njom hajka, a
ona je utjeha iz jednog drugog kraja.

OD ISTE AUTORICE:

»U godini kušnje«, roman (Izdanje Matice Hrvatske, 1933.), »Svojim putem«, roman (Izdanje Društva hrv. književnica, 1937.), »Dani nemira«, pjesme u prozi (vlastita naklada, 1939.) te »Novele« (1940.).